

DEVLET DESTEĞİ, TARIMSAL ÜRETİM VE ÇÖZÜMLER

ŞEVKİ KONUR

Tür- Köy- Sen Genel Başkanı (Türkiye Üretici Köylü Sendikası)

Devlet tarım alanındaki koruyucu politikalarını terk etmiş, IMF ve Dünya Bankası politikalarına tamamen teslim olmuştur. Onun için, bugün tarım alanında yaşanan olumsuzluklar karşısında, Türkiye'de tarım politikaları yoktur demek gerçekte örtüşmemektedir. Sürdürülen bir politika vardır ama bu IMF ve DB'nin dayatmış olduğu politikalaradır.

Devlet desteği olmadan tarımsal üretimin sağlıklı bir şekilde sürdürebilmesi oldukça zordur. Onun için başta ABD olmak üzere bütün gelişmiş ülkelerde dahi tarımsal üretime dönük, çiftçiyi destekleyen politikalara artırılarak devam edildiği gibi koruyucu tedbirler de artırılmaktadır.

1980 sonrası ülkemizde yaşanan gelişmeler, IMF ve DB ile yaşanan tek taraflı ve haksız ilişkiler Türkiye'yi tarım alanında da tamamen dışa bağımlı hale getirmiştir. Daha önceleri tarım ürünleri yönünden kendi kendine yeten yedi ülkeden biri olan Türkiye bugün en temel gıda maddelerini dışarıdan alan ülke haline gelmiştir.

Özellikle tarım girdilerinin hemen hepsinin ithal olması, anormal fiyat artışları, yeterli gübrenin kullanılmaması, eğitimsizlik gibi nedenlerle uluslararası kıstaslar dikkate alındığında ülkemizde ürün maliyeti yüksek olmaktadır. Örneğin, bir ton şeker ülkemizde 600-650 dolara mal olurken, dünyanın diğer ülkelerinde ortalama 500 dolara mal olmaktadır.

Dünyada mazotu en pahalı kullanan çiftçi bizim çiftçimizdir. Bu durum tohum, gübre, ilaç, traktör vb tarım girdileri açısından da böyledir veya buna yakındır.

Türkiye'de devlet tarımı ve üreticiyi yük olarak görmektedir. Dolayısıyla kendi bindiği dalı kesmektedir. Çünkü sadece bir banka hortumcusunun götürdüğü 30 milyon çiftçinin toplam borcuna neredeyse eşittir. Üretici köylü toplumun asalak kesimi değil üreten ve toplumu besleyen kesimdir.

Uluslar arası sermayenin istekleri doğrultusunda bu kesimi desteksiz bırakmak ülkenin tarımsal üretimini sabote etmek demektir.

Bugün fındık, çay, zeytin, zeytinyağı gibi ürünleri bir kenara bırakacak olursak; başta buğday, şeker pancarı, pamuk, mısır, çeltik olmak üzere hemen bütün ürünlerde üretim miktarında ciddi düşüşler yaşanmaktadır. Daha önceleri ihraç ettiğimiz birçok malı bugün ithal etmek zorunda kalmışızdır.

Dayatılan politikalarla üretici, maliyetinin altında mal satmak zorunda bırakılırken, üretimden soğutulmuş ve koparılmıştır.

Dünyanın diğer ülkeleri kendi üreticisini korumak için gümrük duvarlarını yükseltirken, Türkiye 1995'te imzaladığı tek taraflı gümrük birliği antlaşması ile tarım ürünleri ithalatının önünü iyice açmıştır. Gelişmiş ülkeler kendi önerdikleri antlaşmalara uymayarak koruyucu tedbirler alırken Türkiye'nin tavrı kendi tarımını sabote etmekten başka bir şey değildir.

Diğer yandan basında yapılan yaygın propandaya rağmen tarıma ayrılan kaynaklar bütçe açığını oluşturmaktan çok uzaktır. Örneğin 2001 yılı tarım finansmanında kullanılan miktar 12 milyon dolar dolaylarında olup bunun sadece 3 milyon doları kamu bütçesinden ayrılmaktadır. Dünya Bankası üç yıl içinde bu rakamın 1.4 milyon dolara indirilmesini söylemektedir.

Türkiye'de uygulanan pazar fiyatı desteklemeleri önemli bir işlev yüklenmiştir. Hükümetler hangi ürünleri hangi fiyatlarla alım yapacağını belirleyecek ilgili kuruluşları görevlendirmişlerdir. 1970 yıllarında devlet destekleme alımı kapsamına aldığı ürün sayısı 24 iken 1990 yılında bu rakam 10'a düşmüştür. Sebep 24 Ocak ekonomik kararlarıdır.

57. Hükümet IMF ve DB istekleri doğrultusunda tüm desteklemeleri kaldırırken soya ve kanola yağında destekleme yapacağını açıklamış, gelen tepkiler sonucunda sadece 2002 yılı için ayçiçek ve zeytinyağını da destekleme kapsamına almıştır.

IMF tüm desteklemelerin kaldırılarak doğrudan gelir desteğine, DGD sistemine geçmeyi önermiş, 2001 yılında başlanan DGD sistemi aslında bir geçiş olup desteklerin tamamen kaldırılmasının ön aşamasıdır.

Türkiye, tarım alanındaki tüm destekleri kaldırırken, belli başlı ürünlerde kota uygulamasına da geçerek tarımsal üretimini büyük ölçüde azaltmış, kendi gıda güvenliğini tehlikeye atarken, tarımı da tamamen tehdit altına almıştır.

Diğer yandan kredi faizlerindeki anormal artışlar üreticiye para musluklarını kapatmıştır. Çiftçinin kredi alabildiği iki, üç kuruluş varken bu uygulamalar yüzünden DPT araştırmalarına göre tarımda kullanılan kredinin yaklaşık % 50'ye yakını tefecilerden kullanılmaktadır.

Bugün uluslararası sermayenin IMF ve DB kanalıyla dayatmış olduğu politikaların hükümetler tarafından koşulsuz uygulanabilmesinin önemli nedenlerinden biri üreticinin örgütsüz olmasıdır. Varolan örgütler protestocu bir anlayışı aşamadıkları gibi, etkili ve mücadeleci bir örgütlenme anlayışları da yoktur.

Üreticilerin IMF ve DB politikalarına karşı koymak, kendi politikalarını oluşturmak, uygulama gücüne erişebilmek, ulusal tarım politikalarını savunarak ülkenin ve kendi geleceğimize sahip çıkmak her zamankinden daha acil bir görev olarak önlerinde durmaktadır.

Türkiye'nin hemen her bölgesinde örgütlenen ve örgütlenme çalışması yürüten, 50'ye yakın şubesi kurulan 250 binin üzerinde üreticiyle yüzyüze gelen, onbinlerle ifade edilen üye sayısına kavuşan TÜR KÖY SEN (Türkiye Üretici Köylü Sendikası) bu görevi yerine getirecek güç ve kararlılığa sahip adımlar atmaktadır.

-Sendikamız IMF ve DB politikalarına karşı ulusal tarım politikasını savunmaktadır.

-Tarım politikalarının belirlenmesinde üreticiler adına taraf olacaktır.

-Üyelerinin yaşam ve gelir düzeylerinin yükseltilmesi için mücadele edecektir.

-Sendikamız kendi talepleri için verdiği mücadeleyi diğer emekçilerin mücadelesiyle birleştirecektir.

Sendikamızın bugün savunduğu acil talepler:

*Üretim esastır. Üretimin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır. (Başta tütün ve pancarda olmak üzere tüm kota uygulamaları kaldırılmalıdır)

*Kredi faizleri düşürülmeli, üreticiye ucuz ve kolay kredi verilmelidir.

*Tüm çiftçi borçlarının faizleri silinmeli, ana para ödemesi faizsiz bir şekilde üç yıla yayılmalıdır.

*Tüm tarım girdilerinin (gübre, ilaç, tohum, akaryakıt, motor, kredi) maliyetleri ucuzlatılmalı, devlet desteği uygulanmalıdır.

*Tarımsal kesimdeki tüm özelleştirmeler durdurulmalı daha önce yapılan özelleştirmeler iptal edilmelidir.

*Tarıma dayalı sanayi modernize edilmeli, desteklenmelidir.

*Tarım fiyatları ürün çıkarmadan belirlenmeli, bu fiyatları kurumlar kanalıyla üreticiler belirlemeli, maliyet + % 25 kar esas alınmalıdır.

*Ziraat Bankasının özelleştirilmesi durdurulmalı, Tarıbank eski işlerliğine kavuşturulmalıdır.

*Tarım borsaları ve DGD'ler kaldırılmalı sübvansiyonlar artırılarak devam etmelidir.

*Stratejik bölgelerde TİGEM'ler kurulmalı, varolanlar modernize edilmeli, çiftçinin yararlandığı işletmeler olmalı; tohum, fidan, damızlık hayvan, üreticinin eğitimi, bilimsel araştırmalar, toprak tahlili gibi üreticinin ihtiyacına cevap verecek çalışmalar yürütülmelidir.

*Üretici köylülüğün örgütlenmesinin önü açılmalıdır.

*Gümrük birliği antlaşması iptal edilmelidir.

*Tarım ve hayvancılıkla ilgili tüm ürünlerin ithalatı yasaklanmalıdır.

*Üretici köylü, emeklilik, sağlık hizmetleri gibi sosyal güvenlik hizmetlerinden yararlanmalıdır.

*4572 sayılı Birlikler Yasası iptal edilmelidir.

*Düzgün ve adil bir toprak reformu yapılmalıdır.

*IMF, DB, AB, ABD, DTÖ ile tarımsal alanda yapılan bütün antlaşmalar iptal edilmelidir.

*IMF ve DB'nin politikaları değil ulusal tarım politikaları uygulanmalıdır.

Tür Köy Sen bu taleplerin daha da genişletilerek savunulması ve kazanılması mücadelesini sürdürecektir.